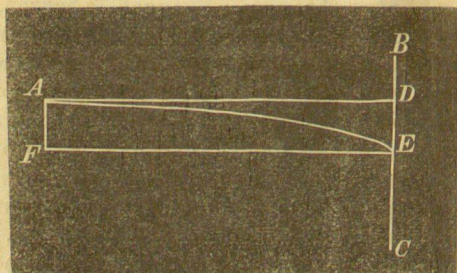

ва; отъ това, пространството, което той преминува въ сякъ секундѣ, е по голямо отъ онова, което е той преминялъ въ предишницѣтъ. Като хвърлимъ камъкъ на горѣ, ще видимъ, че бързината му постепенно ще сѣ намалява и най послѣ ще ся обърне на нулъ, защото тука дѣйствието на силѣтъ е противоположно на посокътъ на мърданieto. Ако бы, като вържемъ камъкъ съ една ниткъ, земемъ въ ржкѣтъ си таж ниткъ и ѣ въртимъ тѣй, щото камъкъ да описва кръгъ, то нерастегнатостта на ниткѣтъ постоянно ще отклонява камъкъ, отъ праволинейнѣтъ посокъ; ако въ времето на мърданieto прерѣжемъ ниткѣтъ, то камъкъ ще иде тосѣ часъ по правѣ линиѣ, касателна къмъ кръгътъ, по когото той ся е мърдѣлъ. Знае ся, че сяко тѣло, кѣквато и да е тегилката и химическый му съставъ, когато пада въ пустотѣ, преминува въ 1-вѣтъ секундѣ 16,1 отъ футътъ, и въ сякъ слѣдующъ 32,2 отъ ф. повече, отъ колкото въ предишницѣтъ; ако бы подирѣ като ся мине пѣрвата секунда, земята престанеше да притѣглява тѣлото, тогава, то щѣше да ся мърда равномерно по причинѣ на спечеленѣтъ бързинѣ, като преминува въ сякъ секундѣ по 32,2 отъ футътъ; тѣзи величина 32,2 отъ ф. ся нарича *ускорение*. Ако бы двѣ сили, като дѣйствува върхъ двѣ равны массы, произведахъ различни ускорения, тогава онаж отъ тяхъ щѣше да бжде по голямъ,

Черт. 98.

която направеше по голямо ускорение; отъ другъ стѣрнѣ, ако двѣ сили съобщаватъ еднакво ускорение на двѣ различни массы, тогава онаж отъ тяхъ ще бжде по голяма, която е дѣйствувала върхъ по голямѣтъ массѣ; и тѣй силата ся измѣрва съ произведението на массѣтъ върхъ ускорението; ако ли тя дѣйствува върхъ единицѣтъ на массѣтъ, тогава може да ся измѣри съ ускорението.

146. Нека кажемъ, че изъ точкѣтъ *A* (черт. 98) е